

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. GESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strămutăta: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Despre presumpțiile cari nu sunt stabilite de lege (presumpțiile omului lăsate la lumenele și înțelepciunea magistratului.—Art. 1203 C. civ.), de d. D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

Curtea de casație, s. II: Jules Mabut cu Georges Jean Marie, Alexandrina Jean Marie, Natalia Jean Marie și Ilie Jean Marie toți moșt. ai def. G. I. Marie, Societatea de basalt și Societatea de sticlărie.

Idem: Procurorul general al Curței de apel din București în cauza lui Al. Bogdan-Pitești.

Curtea de apel din București, s. I: Costică Niculescu cu C. A. Cărbunescu.

Idem, s. II: Iohan Boland cu M. Horovitz și alții.

Idem: N. R. Văcărescu și Consiliul său judiciar cu Leon A. Rand.

Curtea de apel din Galați, s. II: D-na C. G. ... cu soțul său C. G. ... divorț.

Despre presumpțiile cari nu sunt stabilite de lege (presumpțiile omului, lăsate la lumenele și înțelepciunea magistratului.—Art. 1203 C. civ.).

Afară de presumpțiile *legale*, despre care am vorbit în studiile precedente, art. 1203⁽¹⁾ autorisă pe judecător a trage el însuși din oare-care fapte cunoscute, consecințe care îl conduc la dovedirea faptului necunoscut. Aceste consecințe pe care magistratul, în casurile permise de lege, le trage din faptele cunoscute pentru a deduce descoperirea faptelor contestate, se numesc *presumpțiuni de fapt, umane* sau ale omului, prin opoziție la acele *de drept sau legale*.

(1) Presumpțiile cari nu sunt stabilite de lege, zice art. 1203 sunt lăsate la lumenele și înțelepciunea magistratului; el nu trebuie să se pronunțe de cât întemeindu-se pe presumpțiuni care să aibă o greutate și puterea de a produce probabilitatea; aceste presumpții nu sunt permise magistratului de cât numai în casurile când este permisă și dovada prin martori, *afară numai dacă un act nu este atacat că s'au făcut prin fraudă, dol sau violență*. Ultimele cuvinte, subliniate, care sfârșesc textul, luate *ad litteram*, ar avea aerul de a spune că, în caz de fraudă, dol sau violență, martorii nu sunt admiși, pe când presumpțiile sunt admise, ceea ce ar fi inexact, pentru că, în asemenea cazuri, martorii sunt tot-d'a-una ad-

Judecătorul nu poate recurge la aceste presumpțiuni de cât în două cazuri:

1° Când proba testimonială este admisibilă⁽²⁾, adică când obligația nu întrece suma de 150 lei vechi (art. 1191), când există un început de dovadă scrisă (art. 1197)⁽³⁾, sau în fine, când creditorul a fost în imposibilitatea materială sau cel puțin morală de ași procura o dovadă scrisă, sau când el a pierdut, din o cauză de forță majoră neprevăzută, titlul ceși servea de dovadă scrisă (art. 1198)⁽⁴⁾.

Ast-fel, de câte ori există un act scris, nici o presumpție nu poate fi primită contra său peste conținutul lui⁽⁵⁾.

Această regulă, care nu se aplică de cât în materie civilă⁽⁶⁾, este foarte înțeleaptă, căci dacă

misibili în baza art. 1198, fiind-că persoana care a fost victima fraudei, dolului sau violenței a fost în imposibilitate de ași procura o dovadă scrisă. De aceea, art. 1354 din Codul italian a eliminat aceste cuvinte, și toți autorii zic că ele sunt lipsite de sens. Cpr. Thiry, III, 174. T. Huc, VIII, 344. Baudry, II, 1293. Marcadé, V, art. 1353, No. 2. Mourlon, II, 1636. Demolombe, XXX, 185, 242. Bonnier, 815. Larombière, V, art. 1353, No. 3 urm. Acolas, II, p. 963. Fuzier-Herman, III, art. 1353, No. 41 urm. Giorgio Giorgi, *Teoria delle obbligazioni nel diritto moderno italiano*, I, 419, p. 526, nota 1.

(2) Cpr. Cas. rom. Bulet. S-a 1, 1889, consid. de la p. 597 Bulet. S-a 1, 1888, p. 101 și 952. Bulet. S-a 1, 1887, p. 402 Bulet. S-a 1, 1883, p. 1167. Bulet. 1881, p. 26 și 204.

(3) Cpr. Cas. rom. Bulet. S-a 1, 1892, p. 436. C. București. *Dreptul* din 1890, No. 41. Cas. fr. D. P. 93. 1. 285. D. P. 94. 1. 371. Laurent, XIX, 630. T. Huc, VIII, 344.—Inceputul de probă scrisă nu poate fi stabilit pentru prima oară înaintea Curței de casație. Cas. rom. Bulet. S-a 1, 1888, p. 104.

(4) Cas. rom. și Trib. Ilfov. Bulet. S-a 1, 1881, p. 225. *Dreptul* din 1893, No. 71. Laurent, XIX, 631.

(5) Cpr. Cas. rom. Bulet. S-a 1, 1881, p. 24. Bulet. 1888, p. 952.

(6) În materie comercială, proba testimonială fiind admisibilă după aprecierea judecătorului (art. 46 C. com.), se înțelege că și presumpțiile de fapt sunt admisibile fără nici o restricție. Cpr. Bonnier, 816. Fuzier-Herman, III, art. 1353, No. 31 urm. T. Huc, VIII, 345. Demolombe, XXIX, 710. Larombière, V, art. 1337, No. 22. Lyon-Caen et Renault, *Dr. comm.*, III, 83. Cas. fr. D. P. 94. 1. 168. D. P. 96. 1. 301. Cas. rom. Bulet. S-a II, 1885, p. 867. Bulet. S-a II, 1892, p. 1012.

judecătorul s'ar fi putut, în toate casurile, convinge din simple presupțiuni, părțile n'ar mai fi încheiat acte scrise, și regula care restrânge dovada testimonială ar fi rămas o literă moartă.

2° Presupțiile omului constituind o probă nesigură și făcând să nască mai mult o probabilitate de cât o certitudine, judecătorul nu poate să recurgă la ele de cât atunci când au o greutate și o putere de natură a face să nască probabilitatea (7). Textul francez, mai exact în această privință, dice că presupțiile pe care se întemeiază judecătorul, în casurile în care ele sunt permise, trebuie să fie *grave, precise și concordante* (8); *grave*, adică de natură a face impresie asupra spiritului și a determina convingerea; *precise*, adică în relație directă cu faptul contestat; *concordante*, adică să nu se contradică între ele, când sunt mai multe. O singură presupțiie ajunge însă, după cum ajunge și un singur martur, căci dreptul modern a respins regula de altă dată *testis unus, testis nullus* (9) Judecătorul este liber de a trage presupțiile de fapt lăsate la lumina și înțelepciunea sa, de câte ori ele sunt admise de lege, de unde crede de cuviință.

Așa, de exemplu, într'un proces civil, el poate să tragă presupțiuni dintr'o procedură criminală (10).

S'a decis de asemenea că presupțiile menite a convinge pe magistrat pot fi trase din o cercetare nulă în privința formelor (11), dintr'o hotărîre de absolvire, puțin importă dacă actele de instrucție la care el s'a referit ar fi nule sau neregulate (12), destul este ca el să arate în motivele hotărîrii sale că și-a format convingerea din aceste indicii.

Presupțiile de fapt fiind lăsate la lumina și înțelepciunea magistratului (13), chestiunea de a

(7) Cpr. C. Focșani. *Dreptul* din 1886, No. 50. Cas. rom. Bulet. S-a II, 1885, p. 868.—O presupțiie vagă și fără nici o precizie n'ar fi de natură a forma convingerea judecătorului. C. Bourges. Sirey, 1901. 2. 39.

(8) Cpr. Cas. rom. *Curierul Judiciar* din 1901, No. 40, p. 319.

(9) Cpr. T. Huc, VIII, 344. Baudry, II, 1293. Larombière, V, art. 1353, No. 8. Demolombe, XXX, 245. Bonnier, 817. Marcadé, V, art. 1353, No. 1. Aubry et Rau, VIII, § 766, p. 359, text și nota 6. Laurent, XIX, 636. Trib. Ilfov. *Curierul Judiciar* din 1900, No. 35.—*Contră*. Toullier D., V, partea II, 20 urm. Bédarride, *Du dol et de la fraude*, I, 258.

(10) Cas. fr. D. P. 94. 1. 351. T. Huc, VIII, 345.

(11) Cas. fr. D. P. 90. 1. 135. Sirey, 91. 1. 301. Baudry, II, 1293.

(12) Cas. rom. *Dreptul* din 1898, No. 22. Bulet. S-a II, 1898, p. 153.

(13) Cpr. Cas. rom. Bulet. S-a 1, 1889, ultimul considerent de la p. 597. Bulet. S-a 1, 1894, p. 546.—Presupțiile de fapt fiind lăsate la lumina și înțelepciunea magistratului, se înțelege că ele nu i se pot impune. Cpr. Cas. rom. Bulet. S-a 1, 1876, ultimul considerent, p. 29. Bulet. S-a 1, 1883, p. 289.

se ști dacă ele sunt grave, precise și concordante, este o chestie de fapt care scapă de controlul casației (14), și decizia sa numai atunci ar cădea sub controlul Curței supreme când el le-ar fi admis în casurile în care proba testimonială nu este admisibilă, căci atunci s'ar fi violat art. 1203 C. civ. (15), chiar dacă partea n'ar fi invocat acest mijloc înaintea instanței de fond (16).

Cu cât judecătorul va fi mai serios și mai pătruns de datoria sa, cu atâta el va cumpăni greutatea presupțiunilor, și nu le va admite de cât atunci când vor fi de natură a'i forma convingerea. *Tant vaut le juge, tant vaut l'induction du juge*, zice Acollas, și acest autor adaogă (17): «De douăzeci de ani de când profesez dreptul și privesc succedându-se generațiile care populează parchetele, tribunalele și barourile, am observat că magistrații noștri se recrutează în genere printre tinerii cei mai lipsiți de capacitate și de știință». Am reprodus anume aceste rânduri, pentru că ele s'ar părea a fi fost scrise pentru țara noastră.

D. Alexandresco

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ (JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Curtea de casație, secția II
23 Maiu 1901

Președinția D-lui N. Mandrea, Președinte
Jules Mabut cu Georges Jean Marie, Alexandrina Jean Marie, Natalia Jean Marie și Ilie Jean Marie toți moșt. ai def. G. I. Marie. Societatea de basalt și Societatea de sticlărie.

Urmărire.—Poprire.—Dreptul creditorilor de a urmări și popri.—Condiții.—(Art. 455 și urm. din pr. Codului civil).

Orî-ce creditor are dreptul să urmărească și să poprească, pentru sumele coprinse în titlul său, sumele sau efectele datorite debitorului său de către un al treilea, dacă acel creditor urmărit ar avea unul sau mai multe titluri executorii.

(14) Cas. rom. Bulet. S-a 1, 1883, p. 436. Bulet. 1886, p. 299. Bulet. 1890, p. 1343. Cas. fr. D. P. 94. 1. 351. D. P. 1900. 1. 264. Baudry, II, 1293.

(15) Baudry, *loco supra cit.* Cas. rom. Bulet. S-a 1, 1890, consid. de la p. 1345.

(16) Cas. rom. Bulet. S-a 1, 1888, p. 101.

(17) *Manuel de droit civil (Comment. philosophique et critique du Code Napoléon)*, II, p. 963, nota 2 (ed. din 1874).

Cour de cassation, 2e chambre
23 Mai 1901

Présidence de M. N. Mandrea, Président
Jules Mabut contre Georges Jean-Marie, Alexandrine Jean-Marie, Nathalie Jean-Marie, Hélie Jean-Marie, héritiers du défunt G. Jean-Marie, la Société de basalt et la Société de verrerie.

Saisie.—Saisie-arrêt.—Droit qu'ont les créanciers de saisir-arrêter.—À quelle condition.—(Art. 455 et suiv. du Code de proc. civ.; 557, 558 et suiv. proc. fr.; 472 et suiv. proc. génév.).

Tout créancier peut, en vertu de titres exécutoires, saisir-arrêter, entre les mains d'un tiers et jusqu'à concurrence des sommes passées dans son titre, les sommes ou effets dus à son débiteur.

Decisiunea 141/901. — Respins recursul făcut de Jules Mabut contra decisei Curței de apel București, secția I, No. 10/901 în proces cu Moștenitorii def. G. J. Marie, Societatea de basalt și Societatea de sticlărie.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier G. P. Petrescu;

Pe d-nii avocați V. Lascăr și Virgil Dărăscu în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-nii avocați G. Anghelescu și Tache Ionescu în combateri.

Deliberând,

Asupra primului mijloc de casare :

«Greșită aplicare a art. 374 Pr. civ., eroare gravă de fapt, exces de putere și violarea autorității lucrului judecat. În adevăr, Curtea mi-a invalidat poprirea făcută pe sumele ce datorează Societatea de basalt casei Jean Marie, debitoarea mea, sub cuvânt că nu am calitate a executa decizia cu No. 6/87 a Curței de apel, de oare-ce această decizie e pronunțată în favoarea lui Megroz & Portier, iar ordonanța de referat No. 17/98 a președintelui tribunalului Senei, care mi recunoaște dreptul a încasa toate sumele lui Megroz & Portier, în baza acestei decisiuni nu se poate executa în țară neavând obținut execuția. Judecând ast-fel, Curtea face o greșită aplicare a art. 374 Pr. civ., de oare-ce executorul se cere numai pentru executarea hotărârilor judecătorești iar nu pentru ordonanțele de referat ca cea cu No. 17/98 a tribunalului Senei, care nu face alt de cât luând act și de recunoașterea lichidatorului firmei Megroz & Portier, recunoaște că sunt în drept în calitate de creditor al lui Drayfus și Tevellès, cesionarii lui Megroz & Portier, a încasa toate sumele de bani datorite de Jean Marie în baza decisei No. 6/87 a Curței din Galați ;

«Dar afară de aceasta, Curtea comite o eroare gravă de fapt, crezând că execut ordonanța de referat a președintelui tribunalului Senei, pe când eu nu execut de cât decizia Curței din Galați, iar ordonanța de referat nu o invoc de cât ca un act de recunoaștere a calității mele. În acelaș timp, Curtea comite un exces de putere și violează lucrul judecat, de oare-ce decizia No. 285/98 a Inaltei Curți de casație, dată asupra recursului făcut contra decisei No. 6/87 a Curței de Galați, pe care o esecut, nu s'a recunoscut dreptul de a urmări sumele datorite lui Megroz & Portier, care prin acea cu No. 155/98 dată asupra contractului făcut de moștenitorii lui Jean Marie prin care cereau anularea formulei executorie de pe decizia No. 6/87, însăși adversarii mi-au recunoscut dreptul de a figura în instanță în locul lui Megroz & Portier».

Având în vedere decizia supusă recursului din care rezultă că, recurentul Jules Mabut pretinzând că are să ia în virtutea unei hotărâri judecătorești definitive, suma de 58000 de lei cu dobânzi și cheltueli de judecată de la moștenitorii defunctului, astăzi G. J. Marie a făcut poprire în mâinele societății de basalt și sticlărie pe ori ce sume ce această societate ar avea să dea numiților moștenitori, până la concurența acelor

sume, și că, în urmă, densus, a cerut validarea acestei popririi, pe care cerere, și trib. Ilfov, și Curtea din București, au respins-o ;

Vezând art. 455 și următorii din Pr. codului civil, cari, acordă dreptul ori căruia creditor, să urmărească și să poprească pentru sumele cuprinse în titlul său, sumele sau efectele datorite debitorului său de către un al treilea, dacă, acel creditor urmărit ar avea unul sau mai multe titluri executorii ; și

Considerând că, în specie, judecătorii fondului, examinând titlurile și hotărârile definitive produse de recurentul de astăzi, se convinge și constată în fapt că, densus, nici nu are calitatea de creditor al defunctului azi G. J. Marie, nici nu are un titlu definitiv contra moștenitorilor lui, de oare ce, pe de o parte, acest drept, pretins avut de către desființata societate Megroz Portier & Co. din Paris, nici nu constituia un drept real, cert și lichid, în contra firmei Maurer și G. J. Marie, ci numai un drept, pe care, putea să 'l stabilească mai în urmă printr'o altă acțiune, iar pe de altă parte, că și acest drept chiar, pe care 'l invoacă, 'l-ar fi pierdut prin faptul că societatea Megroz Portier, l'ar fi cedat posterior unei alte societăți Drayfus și Tevollès, care poate să 'și urmărească drepturile sale în contra fostei societăți comerciale I. R. Maurer & C-nie;

Considerând că, față cu aceste constatări de fapt justificate prin decisiune, că recurentul Jules Mabut, azi nu mai are nici o calitate de procurator al unui creditor, nici titlul definitiv în contra moștenitorilor lui G. J. Marie, toate cele-l'alte argumente produse pentru dezvoltarea acestui motiv de casare, devin inutile de a mai fi examinate, și, deci, motivul de casare, rămâne nefondat.

Asupra secundului mijloc de casare :

«Violarea art. 378 Pr. civ. și omisiune esențială.

«În adevăr, Curtea de apel în loc să valideze poprirea pentru sumele cari erau certe și lichide și să amâne validarea pentru cele-l'alte sume, a invalidat poprirea în total, nediscutând și nepronunțând-se asupra acestui mijloc invocat în instanță».

Având în vedere că, dacă s'a constatat de către Curtea de fond că, recurentul, nu are nici calitate, nici titlu definitiv de a face o poprire, preocupăția sa de o validare parțială de poprire și de o motivare asupra acestei validări ar fi fost inutilă și fără nici un fel de interes practic;

Că, deci, și acest ultim motiv este nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

14 Mai 1901

Președinția D-lui N. Mandrea, Președinte
Procurorul general al Curței
de apel din București în cauza
lui Al. Bogdan-Pitești

Delict politic.— Cum se determină un asemenea delict.—
Intruniri de adunări sau cete
turburătoare liniștei publice.—
Când constituie un delict politic.— Scopul intrunirii anularea

14 Mai 1901

Présidence de M. N. Mandrea, Président
Le Procureur général près la
Cour d'appel de Bucarest dans
l'affaire Al. Bogdan-Pitești

Délit politique. — Eléments
constitutifs de ce délit.—Réunion
d'assemblées ou de bandes
qui troublent la paix publique.—
— En quels cas elle constitue un
délit politique.— Le but de la
réunion étant d'obtenir l'annu-

unei alegeri și efectuarea alteia. — Scop politic. — Competență. — (Art. 90 din Codul penal).

Ceea ce trebuie să determine a califica un fapt delictuos ca delict politic este, înainte de toate, însuși caracterul politic al faptului.

Ast-fel, delictul prevăzut și pedepsit de art. 90 din Codul penal, privitor la întrunirile de adunări sau cete turburătoare liniștei obștești, poate fi și nu poate fi delict politic, după împrejurările și circumstanțele de fapt în care asemenea delicte s'a săvârșit. Așa, dacă scopul urmărit de inculpați dupe credința lor, prin întrunirea lor în număr mare era de a se anula o alegere de deputat și de a se face o nouă alegere pentru ca să fie aleasă persoana agrată lor, acest fapt constituie un delict politic, pentru că faptul în sine de întrunire pentru asigurarea alegerii unui deputat este un fapt politic, de competența juriului a'l judeca.

lation d'une élection et une nouvelle élection. — But politique. — Compétence. — (Art. 90 du Code pénal; art. 100 français).

Pour pouvoir imprimer à un fait délictueux le caractère de délit politique, il faut, avant tout, rechercher, si le fait incriminé est en corrélation avec la politique.

Ainsi, pour décider si le délit prévu et puni par l'art. 90 du Code pénal, — lequel s'occupe des réunions d'assemblées ou de bandes dans le but de troubler la paix publique, — est, ou non, un délit politique, il faut avoir en vue les circonstances de fait dans lesquelles le délit a été commis. Si, en s'assemblant en grand nombre, les inculpés se sont proposé de poursuivre l'annulation de l'élection d'un député et d'obtenir une nouvelle élection qui assurât la réussite de leur agrée, leur fait est un délit politique, car le fait en soi de se réunir pour assurer l'élection d'un député, est un fait politique de la compétence du jury.

Decisiunea 459/901. — Respingerea recursului făcut de Procurorul general al Curții de apel din București, contra deciziei acelei Curți, secția II, cu No. 43/901, pronunțată în cauza lui Al. Bogdan-Pitești și alții.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier I. Prodan;

Pe d-l procuror St. Stătescu în concludsiuni, și

Pe d-nii avocați Grădișteanu și Policrat în combateri.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat de d-l procuror general al Curții de apel:

«Violarea art. 105 din Constituție.

«Curtea decide că delictul imputat lui Ion Ciocazan, Bogdan-Pitești și alții e delict politic când:

«In drept, pentru ca un delict să fie politic, după doctrină (vezi Haus și Garraud) și după jurisprudența Inaltei Curți de casație română, (vezi decisiia No. 663/95, 665/95 și 128/900 secția 2-a) trebuie ca nu numai mobilul, adică cauza determinată a faptului incriminat, să fie politic; ci și scopul unic și exclusiv al delictului să fie, a aduce o atingere delictuoasă uneia din organele politice ale statului, și mai trebuie încă ca caracterul predominant al faptului să fie de ordine publică.

«Că, prin urmare, urmează a fi cercetat în mod obiectiv faptul comis, spre a vedea: dacă e comis din mobil politic, în scop învederat de a schimba în ceva ordinea politică stabilită și în fine dacă caracterul predominant al faptului e politic; iar nu a cerceta numai în mod obiectiv intenția făptuitorului.

«Că deci, nu toate atingerile aduse ordinii publice trebuie considerate ca delicte politice; căci Statul are și alte drepturi și alte interese publice care însă nu se refer la organizația sa politică.

«In fapt, rezultă din ordonanța judeului instuuctor de pe lângă tribunalul Olt, că în zilele de 5, 6 și 7 Iunie 1899, s'a adunat sătenii în cete în gara Slatina, ca să asiste, se zice, la o pretinsă anchetă, ce avea să se facă asupra alegerii colegiului al III-lea de deputat, din județul Olt, alegere efectuată în ziua de 29 Mai; și că acești sătenii, fiind somați de autoritățile locale să se răspândească, căci deveniseră amenințatorii liniștei publice, s'a opus; așa că după trei somații a trebuit să mijlocească intervenirea forței armată, și deci s'a făcut pasibil de art. 90 C. p.

«Că, prin urmare, rezultă în mod nediscutabil, că faptul ce se impută inculpaților s'a comis 7-8 zile după alegerea colegiului al III-lea de Olt, și deci nu se poate susține că delictul a fost comis spre a influența pe alegătorii într'o alegere politică.

«Că mai mult, din ordonanța judeului de instrucțiune reese că inculpații, care nici măcar nu erau alegătorii direcți în acest colegiu, a mers la gara Slatina instigați de inculpatul Bogdan-Pitești, ca să asiste la o pretinsă anchetă, iar nici de cum animați de a distruge, de a modifica sau turbura vre unul din organele politice ale țării, căci e inadmisibil a se susține că au putut avea speranța ceii ce au instigat pe sătenii să vie la gara Slatina, că prin această desordine vor modifica în ceva rezultatul alegerii efectuată.

«Că, în fine, în momentul când s'a comis delictul, adică în momentul când după a treia somație a intervenit puterea armată, alți sătenii rămași necunoscuți, au atacat cu pietre și lemne forța armată; așa că nu poate fi vorba de un fapt comis, nici din mobil politic, nici comis cu scopul d'a aduce vre o atingere politică, nici faptul în el însuși nu are caracter predominant politic; deci e delict de drept comun și ca atare de competența tribunalelor corecționale».

Având în vedere decisiia Curții de apel supusă recursului, din care rezultă că în zilele de 5, 6 și 7 Iunie 1899, mai mulți sătenii au fost adunați la gara Slatina de către inculpați spre a cere în urma unei anchete ce așteaptă să sosoască în acea localitate stricarea alegerii colegiului al III-lea de deputați ce se efectuase la 29 Maiu acel an, spre a putea alege pe candidatul lor Bogdan-Pitești, cu care ocaziune a fost necesară intervenirea forței armate, și ca consecință a faptelor petrecute, mai mulți sătenii au fost dați judecăței pentru delictul prevăzut de art. 90 al. I Codul penal, iar Bogdan-Pitești pentru același delict combinat cu art. 47 Codul penal;

Considerând că ast-fel fiind faptele, cestiunea este de a se ști, dacă faptele săvârșite de numiții locuitori cum și acela de provocare imputat lui Bogdan-Pitești

constitue un delict politic de competența juraților sau delict de drept comun de competența instanțelor ordinare ;

Considerând că ceea ce trebuie să determine a califica un fapt delictuos ca delict politic, este înainte de toate, însuși caracterul politic al faptului ;

Considerând că delictul prevăzut și pedepsit de art. 90 Codul penal, poate fi și poate nu fi delict politic, după împrejurările și circumstanțele de fapt în care asemenea delict s'a săvârșit ;

Considerând în specie că, netăgăduit fiind că scopul urmărit de inculpați după credința lor, prin întrunirea lor în număr mare era de a se anula alegerea făcută la colegiul al III-lea de deputați și de a se face o nouă alegere pentru ca să fie aleasă persoana candidatului lor Bogdan-Pitești, aceste fapte, ast-fel cum au fost constatate și stabilite de Curtea de apel, constituie în sine un delict politic, căci întrunirea locuitorilor avea de scop ca alegătorii să poată afirma contra alegerii unui deputat la corpurile legiuitoare, prin urmare faptul în sine de întrunire pentru asigurarea alegerii unui deputat este un fapt politic ;

Considerând că dacă mai toți locuitorii sunt provocați prin uneltirile lui Bogdan-Pitești a se întruni, și dacă Bogdan-Pitești e adevăratul și poate singurul vinovat,—aceasta nu ia fațetei săvârșite din partea tuturilor locuitorilor întruniți dați în judecată împreună cu Bogdan-Pitești, caracterul de delictul politic este de competența juriului, căruia are a fi deferită cauza spre judecare și de aceea mijlocul de casare are a fi respins ca neîntemeiat ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul făcut de d. procuror general al Curței de apel București, etc.

Curtea de apel București
secția I

4 Noembrie 1900

Președinția D-lui V. Bossy, Consilier
Costică Nicolescu cu C. A.
Cărbunescu

Jurământ decisoriu. — Defe-
rire. — Acceptare. — Când da
naștere la un contract judi-
ciar. — Dacă cel ce l'a deferit
poate renunța la el.

*Jurământul decisoriu, de și
acceptat de partea adversă, nu
dă naștere la un contract judi-
ciar, pe cât timp acest jură-
ment nu e formulat de parte
și primit de judecată ca fiind
hotărîtor în cauză, și recla-
mantul care a deferit jură-
mentul nu e legat de accep-
tarea lui de către intimat,
putînd renunța la jurământ
și recurge la orî ce alt mod de
probă.*

Cour d'appel de Bucarest

1-e chambre

4 Novembre 1900

Présidence de M. B. Bossy, Conseiller
Constantin Nicolescu contre C.
A. Carbounescu

Serment décisoire. — D'efféré. —
Accepté. — En quels cas il don-
ne naissance à un contrat judi-
ciaire. — Si celui qui a déféré
le serment peut y renoncer.

*Le serment décisoire, bien
qu'accepté par la partie à qui
il a été déféré, ne donne pas
naissance à un contrat judi-
ciaire, tant qu'il n'a pas été
formulé et admis à être prêté,
par les juges, comme concluant,
l'acceptation, par l'intimé, du
serment qui lui a été déféré,
ne lie pas le reclamant, qui a
la faculté de renoncer à sa
prestation et de recourir à tout
autre mode de probation.*

Decisiunea comercială N. 93/900

S'a ascultat d-l avocat I. Brătescu din partea ape-
lantului Costică Nicolescu, în desvoltarea motivelor de
apel și d-l avocat Barbu Păltineau, din partea inti-
matului C. A. Cărbunescu în combateri.

Curtea deliberând,

Avînd în vedere apelul făcut de Costică Nicolescu
contra sentinței tribunalului Prahova, secția II, No. 47
din 15 Martie 1899;

Avînd în vedere că C. Nicolescu, susținînd că la 29
Ianuarie 1897 ar fi cumpărat de la C. A. Cărbunescu
din comuna Târlești 1500 decalitri de țuică cu prețul
de 6 lei 40 vadra, pentru care ar fi dat 300 lei arvună,
chemase pe acesta în judecată pentru că nu iar fi
predat marfa vîndută, cerînd condamnarea lui, de a
se executa contractul, acțiune pe care tribunalul prin
zisa sentința o respinsese ca nesusținută;

Avînd în vedere că reclamantul Nicolescu declară
că pentru vînzarea-cumpărarea afirmată de el n'a in-
tervenit nici un act scris ;

Avînd în vedere că această procedură pare căm ne-
obicinuită pentru o tranșacție de o astfel de importanță,
față mai ales cu caracterul de comerciant al reclamantu-
lui, pentru care decî era mai natural să facă un schimb
de scrisori asupra acestei afaceri, să o treacă în re-
gistrele sale comerciale, sau cel puțin să ia o chitanță
pentru plata arvunei de 300 lei;

Avînd în vedere că reclamantul caută să stabilească
existența contractului prin o somație ce a adresat lui
Cărbunescu, care încă la predarea ei nu era present la
domiciliu, în cât nu a răspuns, și prin două procese
verbale ale primarului comunei Târlești, care constată
că Nicolescu a trimis la Cărbunescu care spre încăr-
carea țuiceii, dar că acesta ar fi refuzat predarea
declarînd că n'a vîndut nimic;

Avînd în vedere că aceste trei documente constată
numai niște acte făcute de reclamant, și nu implică
nimic din partea intimatului că dar nu au nici o pu-
tere doveditoare față cu acesta;

Avînd în vedere că reclamantul pentru stabilirea
vînzării-cumpărării a mai recurs la tribunal la in-
terogatorul asupra căruia a răspuns cu o negare com-
pletă, și apoi a invocat martori, anunțînd că la urmă
vrea să defere jurământul;

Avînd în vedere că martorii s'au admis de tribunal
pentru ambele părți, și din depunerile martorilor pro-
duși de reclamant ascultați la 7 Septembrie 1898 care
arată numai că ar fi fost la mijloc o vînzare, fără a
putea însă indica cuantumul vîndut, sunt în contra-
zicere absolută cu spusele martorilor părții adverse,
ascultați la 10 Februarie 1899, care susțin că la 29 De-
cembrie 1897, când pretinde reclamantul că ar fi avut
loc convenția, ei au fost la Cărbunescu în magasia
acestuiia toată ziua și nici n'au vîzut pe reclamant
acolo; că decî Nicolescu prin mijlocul martorilor n'a
făcut proba faptului avansat de el;

Avînd în vedere că Nicolescu ceruse la tribunal să
i se admită alți martori, iar în subsidiar deferise lui
Cărbunescu jurământul decisoriu, pe care acesta de-
clarase că l'primește de și Nicolescu nu'l formulase,
ci ceruse termen spre a'l formula, termen pe care tri-

bunalul 'l acordase, dar la care Nicolescu nici nu s'a mai prezentat;

Având în vedere că azi în apel repetă aceleași două cereri;

Având în vedere că în principiu un jurământ decisiv, de și acceptat de partea adversă, nu dă naștere la un contract judiciar, pe cât timp acest jurământ nu e formulat de parte și primit de judecată ca fiind hotărâtor în cauză, convenirea părților făcută înainte fiind nulă ca orî ce convenție ordinară care e lipsită de obiect;

Având în vedere că în principiu deci reclamantul nu e legat de această acceptare și poate recurge la orî ce alt mijloc de probațiune, și dar cere noi martori;

Având în vedere însă că admiterea de noi martori în specie este inutilă, căci la prima instanță au avut toată latitudinea de a administra această probă în modul cel mai complet și în urmă a părăsit-o el singur, referind în subsidiar jurământul, iar azi în instanța de apel nu se invoacă nici o rațiune plausibilă, care să justifice repetarea aceluiaș preparatoriu;

Având în vedere că în ce privește jurământul, apelantul, de și i s'a pus în vedere de d-l președinte, că Curtea nu se poate pronunța asupra lui pe cât timp nu e formulat, totuși n'a prezentat textul aceluși jurământ;

Având în vedere că dar acțiunea lui Nicolescu este lipsită de probă și dar apelul e neîntemeiat;

Având în vedere și cheltuielile de judecată cerute de intimat și apreciindu-le la 100 lei.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier G. Flaișen, Curtea, respinge ca neîntemeiat apelul, etc.

(ss) V. Bossy, G. Flaișen, I. E. Dobrescu, Em. Anastasiu.
p. grefier (s) Gr. Mincopol.

O p i n i u n e

Subsemnatul difer de opiniunea majorității fiind de părere a se încuviința apelantului o nouă ascultare de martori basată pe dispozițiunile art. 206 din Pr. civilă, găsind că stabilirea faptelor invocate de apelant prin dispozițiunile acestor noi martori este utilă rezolvării procesului de față.

(s) Gr. Ștefănescu.

Curtea de apel București

Secția II

18 Noembrie 1900

Președinția D-lui I. Cerkez, Președinte
John Bolland cu M. Horovitz
și alții

Faliment. — Comerciant retras din comerț. — Dacă mai poate fi declarat în faliment. — Firmă socială. — Retragerea unui asociat. — Dacă mai poate fi declarat în stare de faliment. — Stabilirea în străinătate a unui comerciant retras din comerț. — Dacă mai poate fi declarat în faliment. — (Art. 703 și 867 Cod comercial).

Cour d'appel de Bucarest

2-e chambre

18 Novembre 1900

Présidence de M. J. Cerkez, Président
John Bolland contre M. Horovitz et autres

Faillite. — Commerçant retiré de ses affaires. — S'il peut être déclaré en état de faillite. — Raison sociale. — Retraite d'un associé. — S'il peut être déclaré en état de faillite. — Départ pour l'étranger d'un commerçant retiré de ses affaires. — S'il peut être déclaré en état de faillite. (Art. 703 et 867 du Code de commerce).

1. Un comerciant care s'a retras din comerțiu poate, în decurs de cinci ani, să fie declarat în stare de faliment cu condiție însă că încetarea plăților să aibă loc în intervalul de un an de la retragerea sa.

Ast-fel, când o cambie a fost recunoscută de o firmă socială, unul din tovarăși nu se poate sustrage de la efectele angajamentului său prin faptul că în urmă se retrage din comerțiu, căci chiar retras din comerț, el poate fi declarat în stare de faliment.

2. Stabilirea în străinătate a unui comerciant retras din comerț nu poate împiedica declararea sa în stare de faliment, când hotărârea declarativă de faliment se dă de un tribunal competent și cu respectarea formelor legale, și această hotărâre se poate executa chiar în străinătate dacă există convenție cu acea țară.

1. Tout commerçant, retiré de ses affaires, peut, pendant cinq ans, être déclaré en état de faillite, si, toutefois, il a cessé ses paiements dans l'année de sa retraite.

Ainsi, lorsqu'une traite a été acceptée par une raison sociale, l'un des associés ne peut se soustraire aux effets de son engagement, en prétendant qu'il s'est retiré, par la suite, de l'association, car, malgré cela, il peut être déclaré en état de faillite

2. Le départ définitif, pour l'étranger, d'un commerçant retiré de ses affaires, ne met pas obstacle à sa déclaration en faillite, lorsque le jugement déclaratif est rendu par un tribunal compétent et dans les conditions prescrites par la loi; ce jugement peut être exécuté même à l'étranger, s'il existe une convention avec le pays respectif.

Decisiunea comercială No. 90/900

S'a ascultat d-l avocat Sc. Boroșnai din partea apelentului Iohn Bolland în susținerea motivelor de apel;

Deliberând,

Având în vedere apelul făcut de I. Bolland contra sentinței No. 2972 a tribunalului Ilfov, secția comercială, concluziunile orale și actele prezentate de apelant;

Considerând că Doff și Bolland făcuse o asociațiune în nume colectiv;

Că la 10 August 1899 asociațiunea încetează înainte de termen prin o convențiune intervenită între tovarăși, luând Doff asupra-și toate datoriile societății desfacere publicată conform art. 103 din C. com.;

Că în urmă apelantul își mută domiciliul la Brașov și pretinde că în asemenea condițiuni densusul nu mai poate fi declarat în stare de faliment;

Considerând că creditorii M. Horovitz care a pro- vocat declararea în stare de faliment a firmei Doff et Bolland a prezentat o cambie în valoare de 813 lei 60 bani semnată de firma socială ceia ce dovedește că la desfacerea tovarășiei nu s'a retras din circulație vechile cambii;

Considerând că cambia fiind semnată de firma socială, unul din tovarăși nu se poate sustrage de la efectele angajamentului său prin faptul că în urmă s'a retras din comerțiu;

Considerând că creditorii firmei au comptat pe procedura falimentului, spre a constrânge pe debitorii la respectarea angajamentelor sale și retragerea din comerțiu a lui Bolland nu poate atinge drepturile creditorilor;

Considerând că nimic n'ar fi mai lesne pentru un comerciant, care prevede o cădere inevitabilă și apropiată, de a se sustrage la efectele falimentului, să mascheze încetarea plăților prin o cesiune a fondului de comerț aruncând toate datoriile asupra unui terțiu, în general insolubil;

Considerând că sub imperiul vechiului Cod de comerț se discută dacă încetarea plăților trebuie să fie anterioară sau cel puțin concomitentă abandonului (cesiunii) a fondului de comerț și nu se admitea declarării în stare de faliment când încetarea plăților intervine după retragerea din comerț a comerciantului care subscriesese acele cambii;

Considerând însă, că noua lege comercială a înlăturat această injustă consecință, și a admis ca un comerciant care s'a retras din comerț, poate în decurs de 5 ani să fie declarat în faliment cu condiție ca încetarea plăților să aibă loc în intervalul de 1 an de la retragerea sa art. 703 C. com.;

Considerând că în specie, încetarea plăților a survenit după o lună de la retragerea sa din comerț;

Că cambia rămasă în suferință, derivă din exercițiul aceluși comerț;

Că ast-fel împotrivirea d-lui Bolland este nefondată;

Considerând că circumstanța că Bolland domiciliază acum la Brașov, iarăși nu este un motiv de a împiedica declararea în faliment;

Că hotărîrea dclarativă de faliment fiind dată de un tribunal competente și cu respectarea formelor legale se va putea executa chiar la Brașov, în baza convențiunii cu imperiul vecin, întru cât această hotărîre nu aduce o vătămare vre unei dispozițiuni de ordine publică, în interesul unității procedurii de faliment, care are de scop o egală repartizare a avutului falitului între toți creditorii;

Considerând că Doff fiind declarat în stare de faliment aceasta atrage și pe a tovarășului său I. Bolland, art. 867 C. com.;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul, etc.

(ss) I. Cercez, Alex. D. Dobriceanu, M. Iulian, M. Paleologu, N. Budișteanu.

(p) grefier (s) M. Melidonian

6 Iunie 1900

6 Juin 1900

Președinția D-lui Ath. C. Kivu, Președinte N. R. Văcărescu și consiliul său judiciar cu Leon A. Rand

Présid. de M. Ath. C. Kivu, Président N. R. Văcărescu et son conseil judiciaire contre Léon A. Rand

Competință. — Contestațiuni relative la fapte de comerț. — Cambii. — Contestație. — Acțiune în anulare a cambiei. — Înaintea căreia jurisdicției trebuie intentată și în ce localitate. — (Art. 897 Codul comercial).

Compétence. — Contestations relatives à des actes de commerce. — Traite. — Contestation. — Action en annulation d'une traite. — Devant quelle juridiction et dans quelle localité doit-elle être intentée. (Art. 897 du Code de commerce).

1. În principiu toate con-

1. En principe, toutes con-

testațiunile relative la fapte de comerț, între orî ce persoane, aparțin jurisdicțiunii comerciale.

Astfel, subscrierea unei cambii fiind un fapt eminentemente comercial, orî ce contestație relativă la cambie este de jurisdicțiunea comercială.

2. Acțiunea în anularea unei cambii se poate intenta și la tribunalul locului unde obligațiunea a luat naștere.

testations, relatives à des actes de commerce, entre n'importe quelles personnes, sont de la juridiction commerciale.

Le fait d'avoir signé une traite, constituant un acte de commerce, toutes contestations y relatives sont de la juridiction commerciale.

2. L'action en annulation d'une traite peut être intentée même devant le tribunal du lieu où l'obligation a pris naissance.

Decisia comercială No. 89/900

Curtea,

Asupra apelului făcut de N. R. Văcărescu, cu autorizația consiliului său judiciar S. Populeanu, în contra sentinței No. 2455 din 1899 a tribunalului Ilfov, secția comercială.

Ascultând conclusiunile orale ale părților;

Având în vedere că din sentința apelată și din debateri rezultă că apelantul, reclamant înaintea primei instanțe, prin acțiunea ce a intentat, a cerut ca față de intimatul Leon A. Rand să se anuleze cambiile în valoare de 196000 lei, pentru a căror plată fusese deja chemat în judecată; că tribunalul prin sentința apelată, de și găsește că acțiunea în anularea cambiilor este comercială, dar fiind că e personală, trebuie intentată, la domiciliul pârâtului, în speță la tribunalul Argeș, și întemeindu-se pe dispozițiunile art. 897 Cod. com. își declină competența;

Considerând că apelantele, în prima lipie, întemeindu-se tot pe dispozițiunile art. 897 Cod. com. cere ca Curtea să constate că tribunalul Ilfov, secția com. era competentă să judece procesul în anularea cambiilor, fiind că au fost emise la București și fiind că acțiunea în anulare este un accesoriu al acțiunii cambiale și, invocând dispozițiunile art. 335 Pr. civ., cere să se evoace fondul;

Considerând că este de principiu ca toate contestațiunile relative la fapte de comerț între orî-ce persoane aparțin jurisdicțiunii comerciale;

Că subscrierea unei cambii fiind un fapt eminentemente comercial, orî-ce contestațiune relativă la cambie este de jurisdicțiune comercială;

Considerând că în materie comercială realitatea faptului are tot-d'a-una preponderență asupra calității persoanei de unde rezultă că pentru determinarea jurisdicției trebuie să se aibă în vedere faptul iar nu calitatea persoanei;

Că faptul fiind comercial, apelantul era îndreptățit ca acțiunea în anularea cambiilor să o adreseze tribunalului Ilfov, secția comercială, întru cât obligațiunea ce acele cambii constată a luat naștere în București și întru cât prin dispozițiunile art. 897 Cod. com. are facultatea de a introduce o asemenea acțiune și la tribunalul locului unde obligațiunea a luat naștere;

Având în vedere și dispozițiunile art. 335 Pr. civ. ;

Considerând că apelul a fost nu numai asupra acțiunii de necompetință ci și asupra fondului procesului ;

Că într-un câț Curtea constată că tribunalul Ilfov, secția comercială era competent urmează să evoace fondul.

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul făcut de N. R. Văcărescu, cu asistența consiliului său judiciar S. Populeanu, în contra sentinței cu No. 2455 din 1899 a tribunalului Ilfov, secția comercială, reformă această sentință, evoacă fondul și amână procesul la 30 Septembrie.

(ss) At. C. Kivu, T. T. Djuvara, D. Giuvaru.

Curtea de apel din Galați
Secția II

22 Mai 1901

Președ. D-lul E. G. Economu, Președ.

D-na C. G. . . cu soțul său
C. G. . . , divorț

Divorț.—Impotența bărbatului.—Când este o cauză de despărțenie.—(Art. 212 din Codul civil).

Neputința bărbatului, constatată încă de la începutul căsătoriei, constituie o cruzime pentru soție și deci este un motiv de divorț în sensul articolului 212 din Codul civil.

În cazul însă când soțul devine neputincios în timpul căsătoriei, atunci aceasta constituie o infirmitate căpătată în timpul căsătoriei și ca oricare boală nu poate fi un motiv de divorț.

Decisiunea No. 115/901

S'a ascultat d-l avocat M. Pacu, din partea d-nei C. G. în dezvoltarea motivelor de apel în lipsa intimatului.

Curtea,

Asupra apelului făcut de d-na C. G. în contra sentinței tribunalului Covurlui, secția II, No. 9 din 1901 ; Având în vedere că prin această sentință s'a respins acțiunea intentată de apelantă în contra soțului ei C. G., pentru divorț ;

Având în vedere că motivul pe care apelanta 'și întemeiază acțiunea este impotența bărbatului ;

Considerând că, în adevăr, după art. 212 din Cod. civ. soții pot cere desfacerea căsătoriei numai pentru excese, cruzimi sau insulte grave ce 'și vor fi făcut unul altuia, prin urmare s'ar părea că impotența bărbatului nu ar constitui un motiv de divorț în favoarea femeii.

Considerând că iarași este exact că art. 194 din Cod. civ. ocupându-se despre obligațiile ce nasc din căsătorie, spune că soții 'și datoresc unul altuia credință, sprijin și ajutor, de unde concludia că în sistemul actualei noastre legiuiri soții nu contractează obligația

Cour d'appel de Galatz
2-e chambre

22 Mai 1901

Présid. de M. E. G. Economu, Présid.

M-me C. G. . . contre son
époux C. G. . . , divorce

Divorce. — Impuissance du mari.—Dans quels cas elle est une cause de divorce. — (Art. 212 du Code civil; 231 français).

L'impuissance du mari, si elle est constatée dès le début du mariage, entre dans les prévisions de l'art. 212 du Code civil, comme constituant des sévices vis-à-vis de la femme, et, est, par conséquent, un motif de divorce.

L'impuissance, survenue pendant le mariage, est à considérer comme une infirmité, qui ne saurait, de même que toute autre maladie, constituer un motif de divorce.

de a avea relațiuni sexuale și scopul direct al căsătoriei nu este de a procrea ;

Considerând cu toate acestea, că din natura chiar a contractului de căsătorie rezultă că, în teză generală, unul din scopurile acestei instituții și cel mai important din punctul de vedere moral și social este acela că bărbatul și femeia care se unesc prin căsătorie să aibă relațiuni sexuale între ei, relațiuni care singure pot da naștere la copii legitimi. Aceasta rezultă din faptul că societatea, astfel cum este instituită actualmente, se bazează pe existența familiei și a copiilor ce se nasc din căsătorie, și din faptul că căsătoria între două indivizi de același sex nu este permisă ;

Că astfel fiind, când bărbatul, încă de la începutul contractului, nu execută actul copulațiunii lipsește de la îndeplinirea scopului mai sus arătat, și dacă face aceasta de bună voe, aduce o injurie gravă soției, iar dacă este în neputință din cauza stăreii sale fizice, atunci comite cruzime către femeie, căci ea suferă de neîndeplinirea unei funcțiuni fiziologice la care era în drept a se aștepta în urma căsătoriei contractate ;

Că dar, atunci când, fără a se imputa femeii vre-o culpă, bărbatul, în mod absolut, nu are relațiuni sexuale cu soția sa, este locul a se admite desfacerea căsătoriei, pe baza mai sus menționatului art. 212 din Codul civil. Alt-ceva este cazul când în timpul căsătoriei, bărbatul, dintr'un motiv oare-care, ar deveni impotent ; atunci aceasta constituie o infirmitate căpătată în timpul căsătoriei, care, ca oricare altă maladie, nu poate constitui un motiv de divorț ; din contră, femeia este datoare a îngriji pe bărbat în căutarea lui ;

Considerând, în specie, că, din depunerile martorilor ascultați la tribunal, se constată că soții G., după ce s'au căsătorit, au trăit șase luni împreună ;

Că, din certificatul medical No. 471 din 14 Noembrie 1893, aflat în dosar, sub-semnat de medicul și moașa plășei, rezultă că la această dată, adică după o conviețuire de mai multe luni, femeia era încă virgină, ceea ce denotă că dânsa n'a avut nici o dată relațiuni sexuale cu bărbatul ei ;

Considerând că, din acest fapt, rezultă presumpțiunea reproducă și de martori, că această lipsă de coabitare se datorește impotenței bărbatului, care, de altminteru, nu s'a prezentat în instanță spre a dovedi că lipsa de relațiuni sexuale ar proveni din cauza femeii, și dar, conf. art. 150 din Codul civil, acțiunea femeii pare justă și bine întemeiată, și nu mai este nevoie de a se chema bărbatul la interogator asupra faptului dacă recunoaște că este impotent după cum a cerut apelanta.

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul, etc.

(ss) E. G. Economu, M. A. Beșteley, G. Tanoviceanu, G. Stoicescu, Fr. Papp.

Notă.—În același sens sentința Trib. Covurlui, secția II, din 6 Septembrie 1899, dată sub președenția d-lui G. V. Buzdugan, asistat de d-nul Eug. Bonachi, publicată în *Curierul Judiciar* No. 36 din 1899, pag. 295, cu o observație de d-l Em. Porumbaru.

Anunțăm că D-l Dimitrie Alexandrescu, directorul ziarului nostru, va veni către sfârșitul lunii în București pentru a sta câte-va zile și se va găsi la redacțiunea ziarului său la hotel Carol, str. Lipsani.